Společnost
pro církevní právo

ZRCADLO CÍRKVE

12/2021/2

Aktuality Společnosti pro církevní právo
Praha – Brno – Olomouc – Stříbro

8. prosince 2021 | 12. ročník

Zaberme všichni tak jako děti na letním táboře Ignisio v Zásmukách 2021. Foto Ignisio z. s.

Čtvrté letošní číslo Revue církevního práva včera spatřilo světlo světa

V úterý 7. prosince 2021 nás zastihla radostná událost: poslední letošní číslo našeho odborného časopisu, řádně podle plánu uzavřené 15. října, spatřilo světlo světa: celý jeho náklad o jednom tisíci kusů byl na naši adresu doručen. Vyjadřujeme tímto své srdečné poděkování tiskárně a. s. TOMOS v Praze 4 za skvělý tisk, a to jak v minulosti, tak zejména i v průběhu celého letošního roku, i v případě tohoto nejnovějšího čísla. Náš zvláštní dík si zaslouží vedoucí výroby pan Miloň Kouba, kterému se tak skvěle podařilo zvládnout obtížnou situaci, do které byl celý náš polygrafický průmysl přiveden současným nedostatkem papíru na vnitrostátním trhu. Snad v důsledku pandemie

Příprava celého čísla má za sebou spousta „krve a potu“ jak při výběru textu, tak při jeho úpravě. Každý článek prochází opravdu přísným zkoumáním recenzentů. Je obvyklé, že i v případě, kdy recenzent článek k publikaci doporučí, má řadu výhrad a upozornění. A ty je nutné zohlednit. Takže nám nebývá než vést s autory další korespondenci k doplnění navrhovaného článku. Jsme recenzentům vděčni za jejich namáhavou práci. Ti nám i autorům moc pomáhají k dosažení vysoké kvality textu, na kterou pak můžeme být hrdi. Navíc jde o vysoce kvalifikovanou a namáhavou práci, o které se nikdo nedoví, neboť jména recenzentů zůstávají pod pečetí našeho redakčního tajemství a jen kontrolní komise Společnosti pro církevní právo do archivovaných posudků aspoň jednou za rok nahlíží, opět pod úředním tajemstvím. Recenzenti se ovšem až po publikování časopisu dovědí, kdo je autorem článku, který recenzovali.

Často nám srdce krvácí, když jsme nuceni některé články odmítnout. Někdy to bývá i vícekrát za rok. Věříme, že většina odmítnutých autorů pochopí a nehněvá se na nás. Recenzenti se v tomto případě nedovědí, čí návrh článku recenzovali.

Ke krvi a potu patří také několikerá korektura všech textů, kterou provádí výkonný redaktor, tajemníci redakce, redaktor anglického textu a samozřejmě jak šéfredaktor, tak jeho zástupce. Nikdo není vynechán. Někdy pomáhají i členové redakční rady.

Zvlášť velké poděkování patří našemu již letitému autoru sazby, jímž je grafik pan Antonín Plicka. Pěkně text upravit a strefit sazbu, to je opravdu kumšt. Máme co obdivovat. Po dokončení sazby se všichni scházíme a společně s panem Plickou provádíme závěrečnou korekturu a úpravu textu.

Všechny výtisky pro členy Společnosti pro církevní právo i pro předplatitele náš tajemník Tomáš Grundza *už dnes* odvezl do společnosti, která zajišťuje distribuci na místo České pošty, neboť ta přestala tuto službu letos na jaře konat. S touto novou společností Mail Step jsme uzavřeli v létě letošního roku smlouvu. Již nám rozeslali obě předcházející čísla. Takže Revue by k vám měla do nejdříve dorazit.

Autorské balíčky budou odevzdány na poštu nejpozději zítra. Těšíme se, že budete mít spolu s námi stejně velkou radost.

Záboj Horák

Místní skupina ve Stříbře

Máte už dárek pro pana faráře?

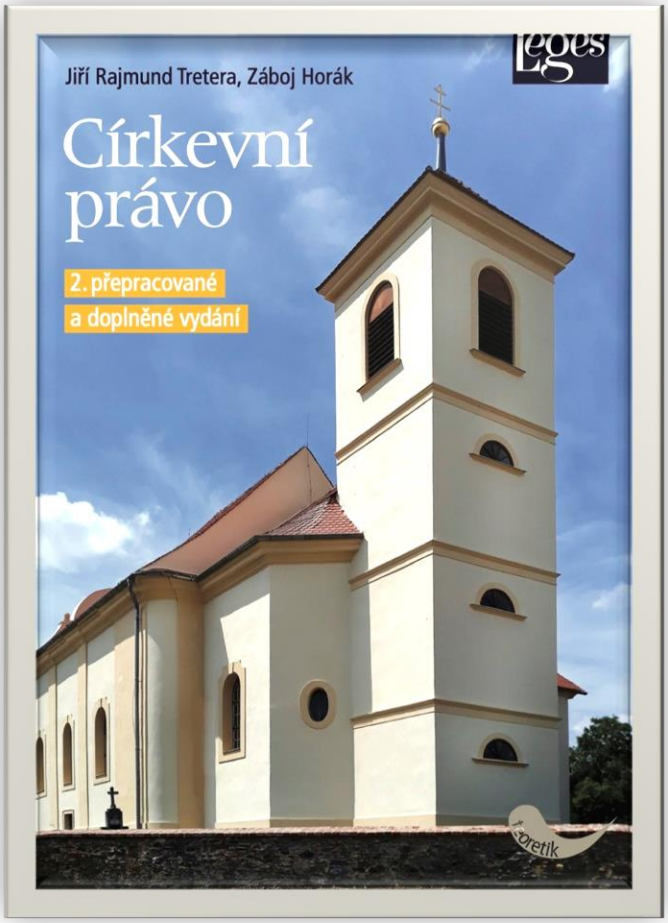

V pozůstalosti po arciděkanu Jiřím Hájkovi, zesnulém na sklonku letošního srpna, jsme nalezli řádky s uvedeným předvánočním hitem a odpovědí:

Pan farář Hájek vybízí: neváhejte. Kupte mu novou, právě vydanou knihu TRETERA, Jiří Rajmund, HORÁK, Záboj, *Církevní právo*, Leges, Praha, 2021.

Objednat ji můžete na adrese https://www.knihyleges.cz/cirkevni-pravo-2-vydani

Moc nás tato pozornost od Jiřího Hájka, zakládajícího člena naší Společnosti, kněze vysvěceného v roce 1965, potěšila.

Měl tento text připraven pro Zrcadlo církve, a tak posmrtně plníme jeho přání.

Rozsvícení vánočního stromu ve Stříbře

„Ejhle, Hospodin přijde!“ Těmito slovy známé rorátní písně uvodil o první neděli adventní 28. listopadu 2021 na stříbrském náměstí oslavu rozsvícení vánočního stromu farář Miroslav Martiš.

Vysvětlil význam adventu, připomínky příchodu našeho spasitele Ježíše Krista, a tím příchodu naděje a lásky do našich příbytků. K tomu zmínil strom jako symbol života.

Poté vystoupil s projevem starosta města Stříbra Martin Záhoř.

Příště, po grafické úpravě, přineseme také obrázek jako vzpomínku na tyto hezké dny.

Bc. František Kratochvíl

Duchovní správa právníků v Praze

Jaký je smysl biblických hodin?

Zdá se, že pojem BIBLICKÁ HODINA se dosud na českých luzích křesťanských, zejména katolických, ještě příliš neujal. A přece jde o jednu ze základních forem křesťanského vzdělávání a současně bohoslužbu!

Je pravda, že biblická hodina nepatří mezi liturgické formy, které jsou používány již od dávných dob antiky a středověku, ba dokonce ani od dob církevní reformace na počátku novověku. Jde o vynález, vytvořený mezi probuzeneckými kruhy evangelických církví na celém světě v průběhu 19. století. Ale jak již od té doby ke vzdělání národů ve znalosti Bible posloužily!

Také liturgická obnova zahájená již dávno před Druhým vatikánským koncilem (1962–1965) a zdůrazněná v jeho průběhu přijímá tuto bohoslužebnou a současně katechetickou formu do širokého užívání v katolické církvi. Jde o podmnožinu liturgického útvaru zvaného *bohoslužba slova*.

Jak v evangelické, tak v katolické církvi jsou biblické hodiny shromážděním Božího lidu, v němž se Písmo svaté vykládá jako souvislý text, ne tedy jen úryvky (perikopy), jak k tomu bývá v jiných bohoslužbách. Zpravidla se probírají jednotlivé biblické knihy po kapitolách s tím, že se při každé biblické hodině přečte zhruba jedna kapitola. Rozdělení všech knih Starého i Nového zákona provedl ve 13. století kardinál Štěpán Langton.

Jednotlivou kapitolu čtou po verších nebo krátkých oddílech jednotliví věřící tak, že se zpravidla v četbě střídají a biblickou hodinu vede kněz nebo jiný pověřený teolog, který podává výklad. Při výkladu jsou zdůrazňovány souvislosti s jinými, souvztažnými místy v Písmu svatém a dobové pozadí vzniku biblického textu. Výklad je podáván zásadně způsobem přístupným věřícímu lidu ve farnostech i širokým kruhům přátel a hledajících. Není a nesmí být učenou přednáškou vysokoškolského typu.

Biblické hodiny se dnes konají pro různá společenství. Již více než pět let se nad Biblí scházejí i studenti Právnické fakulty Univerzity Karlovy. Od ledna letošního roku se podílíme i s dalšími posluchači na

Biblických hodinách nejen pro právníky,

které jsou vysílány pomocí You Tube a zavěšovány rovněž na internetové stránky Společnosti pro církevní právo http://spcp.prf.cuni.cz/biblicke-hodiny-nejen-pro-pravniky/

Kdo nezná Bibli, nezná Krista, řekl již dávno jeden z kmenových účastníků naší biblické hodiny a současně po desetiletí organizátor biblických hodin v jedné z předních pražských katolických farností.

A teď už jen výzva: **připojte se k nám! Vstupte do našeho virtuálního společenství!**

Jiří Rajmund Tretera

Balady a romance z nemocnic a zdravotnických zařízení aneb z nemocničních sálů a předsálí

Balada šestá: Velikonoce a infarkt

Byl Zelený čtvrtek 2012. Vstával jsem tak nějak podivně. Ráno o osmé hodině jsem měl tradiční přednášku z církevního práva na právnické fakultě asi pro stovku studentů. Bylo mně nějak divně, ale ustál jsem to. Když se profesor ponoří do přednášené látky, nevidí napravo, nalevo, jen své studenty, a pokud se na nich zračí zájem o věc, právě jak to bylo tenkrát, pak je to ještě umocněno.

Po přednášce, o desáté hodině, říkám Zábojovi: nezůstaneme tady, je mně čím dále tím více divně. Pojedeme domů, tam si na chvíli lehnu, abych byl schopen večer dobře fungovat. Vždyť jsem slíbil, že ten Zelený čtvrtek budu slavit v kostelíku Panny Marie Ochránkyně Kazatelského řádu v Praze-Lysolajích, u dominikánských mnišek, slavnou Mši svatou z Večeře Páně a tím zahájíme velikonoční Třídenní. Už to byla víceletá tradice, že tuto mši svatou mnišky i bratří dominikáni svěřovali právě mně. Vždy se nesmírně těším i na sestry i na to místo, kde jsme před rokem 1989 měli takový malý tajný mužský klášter, kde jsme se několikrát vystřídali v několikaměsíčních cvičebních pobytech, abychom si zvykli žít v komunitě. Moc se to od ledna 1990, kdy jsme obnovili svůj klášterní život u sv. Jiljí, hodilo. A ještě jsem ten den slíbil, na značné naléhání, jedné manželské dvojici, kterou jsem 20 let předtím oddával, obřad k výročí jejich sňatku.

Doma jsem se nepřiměl k tomu, abych si lehl. Pořád mě to pudilo na nohy, pořád chodit kolem dokola. Po dvou hodinách povídám: nic naplat, jedeme do nemocnice, je mi čím dále tím hůře. Jen, prosím, zavolej do Lysolaj, že nepřijedu, snad se za mě najde zástup. Co tě bolí, ptal se Záboj. Jo, to kdybych věděl. Jen mně bylo nesnesitelně zle, bez jakékoliv lokalizace nemoci. Proč to vyprávím? No proto, abych se podělil o svou zkušenost. Je nasnadě, že se někdo z čtenářů ocitne v životě v podobné situaci, tak ať nemusí tápat jako já tenkrát. Neměl jsem totiž do té chvíle ponětí, co mi je. Do té doby jsem nic se srdcem neměl, a tak mě to nenapadlo. Později mně lékaři říkali: pamatujte si pro příště všechny své pocity, které jste měl. Může vás to včas varovat. Ono pak moc záleží na rychlosti, s jakou dostanete pomoc.

Žlutá, velká skříňová sanitka přijela. Samozřejmě s mohutným houkáním, které kdysi moje maminka spojovala s úděsem, ale i soucitem s postiženým. Byla z toho zvuku vždy na nervy a budilo to v ní dost nepříjemné asociace. A to ještě tenkrát nejezdily sanitky ve tvaru velké skříně, u nichž má jeden strach, že se při jízdě překlopí. Osádka mě prohlédla, změřila tlak,

natočila EKG, a tradá do fakultní nemocnice na Královských Vinohradech, kam spadají Vršovice.

Rychlost převozu byla famózní; délka vyšetřování a čekání na interně naopak monstrózní. A jak jsem se měl několikrát přesvědčit v budoucnu, byla monstrózní zcela pravidelně a vždy. Vše v naprostém a očividném kontrastu. Ze sanitky mě dopravili na pojízdném křesle, posadili do čekárny, oznámili, že jsme tady, odkvapili a já jsem musel čekat a čekat, až si mě někdo všimne. Slavná scéna ze Saturnina[1] se opakovala.

Po více než půl hodině jsme se ozvali. Prý máme čekat dále. Nálada v čekárně byla tristní. Nebylo tam však mnoho čekajících, tak asi deset. Uvnitř příjmových ordinací fungovali tři lékaři a větší počet sester i ošetřovatelů. Dveře se otevřely jen málokdy.

Po hodině mě vzali dovnitř. Paní doktorka natočila EKG a řekla, že je v pořádku. Tlak je vyšší, ale to nic neznamená. Více než dvacet minut se mnou sepisovala na počítači anamnézu a tak podobně. Počínala si trochu jako zpomalený film. Mezitím mně dala nabrat krev s tím, že na výsledek budu muset počkat tři hodiny (nevím, proč to neudělali hned po mém příjezdu sanitním rychlovozem). Nakonec končila s tím, že podle ní mně nic vážného není a že po prohlídce krve půjdu domů, ať se na to připravím. To byla pro mne velká naděje. Vzal jsem to vážně. Zděšeně se podívala na hodinky, že jí už skončila pracovní doba a že musí utíkat.

Tak jsme tři hodiny čekali. Pak se otevřely jiné dveře a sympatický mladý doktor s vážnou tváří pravil, ať jdu dovnitř. Nechal si vše znovu opakovat. Protokol, který pracně spisovala ta první paní doktorka, se totiž nějak v počítači ztratil. Pak mně šetrně sdělil, že na základě výsledku rozboru krve musím v nemocnici zůstat. Já na to, že ne, že už mi bylo pověděno, že mám jít domů. Pan doktor na to, že mě pustí, jen když podepíši reverz. Ale ať si to jdu na chodbu rozmyslet.

Tam jsme se poradili, zavolali mé lékařce a já se uklidnil. Zavolali mě znovu dovnitř a já, že tedy zůstanu. Pan doktor na mě, bodejť by ne. Člověče, vždyť vy máte infarkt! Z oka mu vypadla taková jiskra, že jsem ho hned pochopil. Stal se tam, na jednotce intenzivní péče, mým ošetřujícím lékařem. Dodnes mě kontroluje, již po léta, nejprve ambulantně v nemocnici, a později na poliklinice jako obvodní kardiolog, kterým se mezitím stal. Moc si ho vážím.

Ještě čtvrthodiny se mně tenkrát věnovala jiná doktorka. Vyplnila se mnou nový počítačový protokol místo toho, který její předchůdkyně někam zasela. Byly to úplně stejné otázky. Jen si počínala hbitěji než ta lékařka na začátku. A pak mě už oblékli do andělíčka a vezli na lehátku o dvě poschodí výše, na JIP, a tam mě napojili na přístroje. Jaká to byla úleva, hned po deseti minutách!

Mohu říci, že jsem měl celou noc i celý druhý den skvělou péči. Pokaždé, kdy mně nějaká z těch početných do mého těla zabodnutých hadiček vypadla (stačil malý pohyb, kterým jsem si přitáhl bažanta nebo podal skleničku s čajem), tak už signalizace na dozorčím stanovišti kvílela a hned za mnou přiběhl někdo, kdo to dal do pořádku. Mezi ošetřujícími byla sestřička, která radostně zvolala, vždyť já vás znám, vy jste ten otec Rajmund, který káže u sv. Jiljí, kam já často chodím. Tak jsem tam měl hned spřízněnou duši. Jen o tom, že by zařídila kněze, který by mně poskytl svátosti, nebyla řeč. Nechtěl jsem ji přivádět do rozpaků.

[1] Viz pasáž z románu Zdeňka Jirotky Saturnin, kterou jsme uveřejnili v Zrcadle církve č. 11/2021/1 ze dne 1. listopadu 2021 na s. 7 a násl., viz http://spcp.prf.cuni.cz/ZRCADLO_2021.11.1.pdf

Třeba to bylo moc složité, kněze přivolat. Asi ani v takovém kolosu, kterým je vinohradská nemocnice, žádný nemocniční kaplan tehdy (v roce 2012) ještě nebyl (nakonec víme, tak se to těžko z pánů biskupů vymáhá, aby někoho schopného poslali).

Druhý den jsem byl informován, že mne odvezou na prohlídku k jinému specialistovi, který se mně podívá do srdce přes tepnu. A tak mě na Velký pátek v 17 hodin ta věřící sestra a takový přívětivý lapiduch, hřmotný mistr legrace a povzbuzování, odvezli na lehátku o dvě poschodí níže, k operačnímu stolu a rentgenu, kde už byl připraven doktor provádějící katetrizaci v plné zbroji, tedy s kovovými pláty vpředu i vzadu, aby byl chráněn před X-ray zářením.

Nejdřív se mě zeptal, proč s tím jdu až tak pozdě, když v nemocnici jsem už 24 hodin. Taková věc se má udělat hned po nástupu. Tak jsem mu musel (!) vysvětlit, že přece to není v mých rukou, kdy přijdu na řadu. No jo, pravil zachmuřeně specialista, já jsem tu až od dnešního rána, a oni asi včera jiného neměli. A pravda, udělal jsem od rána velkou řádku katetrizací, jednu za druhou, jak sem byli pacienti posíláni. Obdivuhodné, myslel jsem si. Ale nejste snad unaven, pravil jsem já, starý opatrník. Nebojte, řekl s úsměvem doktor, já si dávám mezi výkony pauzy. Pak mě píchl do pravého stehna utišující látku (která mě také vnitřně ohřívala, myslím, když jsem byl nahý a v ordinaci byla zima, aby to pan doktor, který musel být tak nabalen, celý den vydržel) a nabodnul tepnu, do které zavedl katetr. Proč jste si ale nestěžoval dříve, vždyť jste nějaké potíže musel mít. Já na to povídám tu zkušenost s lékařkou při příjmu, která pravila, že mi nic není, a já mám pořád obavu, abych nebyl hypochondr nebo aby si to o mně druzí nemysleli. Na druhé kašlete, řekl pan doktor. Teď, jako kardiak, se budete pořád pozorovat, a to bude dobře. Ostatně znám na to vtip, ale to je teď nevhodné říkat, pravil, projížděje katetrem břišní dutinu.

Jen mně ten vtip povězte, já na to. Vtipy mám rád kdykoliv. Tak tedy jo. Víte, co má takový hypochondr vytesáno na svém hřbitovním náhrobku? TAK VIDÍTE, ŽE MI PŘECE JEN NĚCO BYLO!

Moc se mně líbilo, jak ten hádek postupně pronikal až k mému srdci, jak jsem to společně s panem doktorem mohl pozorovat na rentgenové desce. Mám to rád, dívat se rentgenem na průběh zdravotního zásahu. Již posledně jsem vyprávěl, jak jsem se o několik let předtím při prohlídce žaludku a dvanáctníku gastroskopem rád díval na zobrazení celého procesu promítaného na protější stěnu a naslouchal doktorovým výkladům, co vidíme. Jednak jsem od dětství přirozeně zvědavý na všechny obrázky z vědeckého výzkumu, jednak mně to krátí čas a odvádí myšlenky od fyzických pocitů, které v té chvíli mám.

Tentokrát jsem byl také napjat, jaký bude výsledek, a byl jsem „u toho“. Věděl jsem, jaký ortel může přijít: že to buď bude na velkou operaci s otevřením hrudního koše, nebo na vložení až několika stentů, nebo že nebude muset být uděláno nic.

Výsledek byl krásný. Bude muset být vložen pouze jeden stent, řekl pan doktor. Jen budu muset vydržet, že katetr musí být vytažen a pak tam znovu zastrčen i se stentem. Tedy že délka úkonu se prodlouží z dvaceti na čtyřicet pět minut.

Stent jsem si dopředu prohlédl. Vypadal jako malá žabka na věšení záclon. Dopravení stentu z otevřené tepny na pravém stehnu až do srdečního svalu se pěkně podařilo, stent tam byl roztažen a katetr zase pomalu vysoukán ven. Pak jsem si musel pevně držet podvázanou tepnu na noze a pan doktor mě opustil s tím, že zatelefonuje na JIP, aby si pro mne dojeli.

No a pak jsem tam ležel na tom uzoučkém kovovém operačním lůžku a čekal a čekal. Injekce už tepelně neúčinkovala a třásl jsem se zimou. Slyším, že pan doktor odpočívá a rozpráví s někým o dva pokoje dále, naštěstí nechal otevřené dveře. Tak volám: JSEM JEŠTĚ TADY! Pan doktor zavolal: ale já jsem jim už před dvaceti minutami telefonoval. TAK URGUJTE! I zavolal pan doktor: zaurguji. Bylo vidět, že už jsem z jeho evidence pryč, ale přece jenom trochu útrpnosti v něm bylo. Tak za dalších deset minut si to naše věřící sestřička a vtipný lapiduch s pojízdným lehátkem dokvapili, přesunuli mě a fofrem vezou o dvě poschodí výše na lůžko. Proč se tak opozdili, to mně nikdo nevysvětlil.

Dole mě ještě jakž takž z toho úzkého operačního plátu na pojízdné lehátko přenesli. Ale nahoře, tam už to byl velký problém mě na lůžko přesunout. Celé tělo se mně kroutilo, nohy lítaly a šok postupoval. Tak mě násilím drželi, zatímco ostatní sestry do mě zapichovaly přístroje a za deset minut jsem už byl zase díky těm vstřikovaným šťávám v pořádku. Tak jsem měl ten velkopáteční obřad celý za sebou.

Musel jsem být celou noc vzhůru a neusnout, protože celou tu dobu bylo nutno hlídat, zda je výstup z tepny dostatečně gumovým sevřením upevněn. Abych se ani trochu nepohnul a třeba po zaklimbání na lůžku neobrátil, byl jsem k lůžku přikurtován. A mohl si pořád číst detektivku (byla to Agatha Christie, Není kouře bez ohýnku). Za závěsem na pokoji se mnou tu noc zrovna nikdo nebyl, tak mi nechali rozsvíceno. Často ale za mnou chodili a co hodinu, dvě brali krev, aby zjistili, zda už zhoustla natolik, aby mohli gumu sundat a ránu ovázat na pevno. Což se stalo asi v 5 hodin ráno. Na tři hodiny jsem pak slastně usnul.

Ošetřující lékař příští dopoledne přišel, pověděl, jak vše probíhá dobře, a že budu dlouhodobě užívat několik léků, některé z nich dokonce už asi do konce života. I vysvětlil mně, na co jsou, a jak je přesně budu brát. A také budu brát jeden rok lék, který znemožní, aby se na stentu něco z krve usazovalo. Ten lék už nasazuje hned, ale ptá se mne, zda bych souhlasil a od příštího týdne až do konce bral nějakou jeho novou americkou variantu, která má být vyzkoušena na Evropanech. Musí se podle mezinárodních pravidel s těmi dvěma stovkami Evropanů uzavřít smlouva. Pak teprve bude moci lék být užíván i na občany USA. Mezinárodní konsorcium ten lék odzkoušelo a zaručilo se, že je naprosto bez závady. Američané ten zkušební lék pochopitelně posílají do Evropy zadarmo, takže s tím nebude mít pojišťovna žádné placení. Tak jestli budu tak laskav a souhlasit, že tu smlouvu podepíši. Že mi ji přinese, abych si ji dobře přečetl.

Myslím, že každému bude jasné, že jsem ta složitá povídání, z nichž se smlouva skládala, nebyl s to přečíst. To bylo trochu jiné kafe než Agatha Christie. Bylo to česky, ale jako vždy to u takových smluv a návodů na používání léků bývá, obyčejnému smrtelníkovi (i právníkovi) nesrozumitelné. Navíc psané na deseti stranách drobnými písmeny. Když se pan doktor po hodině přišel zeptat, tak jsem mu řekl, že souhlasím, nakonec lidstvo musí spět k nějakému pokroku. Tak proč bych toho pokusného králíka nedělal, při svém věku a kněžském stavu. A dokonce věřím, že se ten pokus povede. I podepsal jsem to. Za hodinu pan doktor přišel a se znepokojením mně řekl, že se ta podepsaná smlouva ztratila. Všechny sestry i lapiduši i ostatní personál zoufale smlouvu po celém oddělení hledali a všechny koše na odpadky prohlédli a smlouva nikde. Záhada. Že by nějaký záhadný sabotér? Tak na to by byla asi i slečna Marplová slabá. Pan doktor mně přinesl nový formulář smlouvy a já jsem to podepsal znovu.

Vedle mě za závěsem byl nějaký starý pán. Ta naše věřící sestřička mu zásadně říkala „dědoušek“. Moc se mně to nelíbilo. Jednak byl ode mě jen o pár roků starší, jednak mně to připadalo, že ta sestra dělá ze sebe tak důležitou a mluví se staršími pacienty nadneseně. Asi jako ty společnice u paní Agathy Christie, které vrkaly na svěřené starší dámy, jak jsme se vyhajali a čeho se napapáme, a v obchodě důležitě vykládaly, že své svěřenkyně neberou vážně (i když ve skutečnosti ty staré dámy byly mnohem bystřejší a inteligentnější než jejich společnice).

Starý, vznešený pán žil sám někde na venkově jenom se psem, neměl telefon, ale sousedi mu ráno přivolali záchranku. Psa nechal u nich. Odvezli ho do nemocnice v Kutné Hoře, ale tam ho nepřijali; z nějakého pro mne záhadného důvodu musel jet do Prahy na Vinohrady. Asi nějaká vyšší specializace. Vyfasoval jiného doktora než já. Snad o něco staršího, ale rovněž středního věku. Možná čtyřicátníka. Ten byl tak nějak divný. Při svém výslechu vždy položil pacientovi jednu otázku, pak běžel pět metrů k počítači zapsat tu odpověď, pak zase běžel k pacientovi mu položit další otázku, snad sedmkrát či víckrát. Nic si ručně nezapsal a nezapamatoval. Jen tak pendloval pět metrů vpřed, pět metrů vzad. Počínal si při tom výslechu agresivně. Zlobilo ho (toho doktora), že starý pán na otázku, jak dlouho je mu špatně, odpovídá, že neví, že si to nepamatuje. Plně jsem chápal, že si to starý pán nepamatuje a bylo mně záhadou, proč se pan doktor tak durdí. Ptám se, kde je ta pověstná empatie, kterou by ti páni lékaři měli mít? Nezdálo se mně, že to byl jen tak nějaký náhodný výpadek. Zkrátka mezi doktory jsou pěkní hulváti. A docela jim to prochází.

Zbytek mého pobytu na JIP nebyl již spojen se žádnou zvláštní příhodou. Jednou jsem byl odvezen na kontrolu rentgenem, která dopadla dobře, při cestě zpět ještě na vozíku mně brali ještě jednou krev, to pro ty Američany. Všechno mně zkoumali dvakrát: jednou pro naši nemocnici, po druhé pro výrobce léku v USA. Ráno Velikonoční neděle jsem prožil jako opravdové Vzkříšení, více než jindy v životě. Můj pečlivý ošetřující lékař mě přišel v neděli prohlédnout a připravil, že už večer jsem mohl být převezen na obyčejné kardiologické oddělení.

Tam jsem dostal na Velikonoční pondělí k snídani pěkně fialově obarvené vejce natvrdo a mazanec s hrudkou másla. Taková pozornost! Anebo nákup z obchodu, kde jim ta vejce z předvelikonoční doby zbyla, možná i se slevou? Kdo ví. Přece by se v nemocniční kuchyni nemalovali s vejci. To by snad opravdu byla neočekávaná aktivita.

V úterý ráno, těsně před propuštěním, jsem byl zavolán k dietologovi. V klidu a pokoji mně vykládal, co smím a co nesmím napříště jíst. Začal, že nesmím vejce a máslo. Tak jsem se zasmál a řekl, co mně včera dali k snídani. Usmál se, že jedno vejce denně ano. Ale ne více. Stejně, i po dalších zkušenostech, jsem nabyl dojmu, že lékařské pojetí diety a příprava jídla v nemocnici nebývají vždy v souladu. Ale na tom asi tolik nesejde. Důležité je, co člověk potom jí doma. V nemocnici nakonec nikdy není tak dlouho.

A tak jsem už v úterý byl doma. Sláva, na infarkt stačí pět dnů ve špitálu! Na většinu jiných chorob taky. Vždyť i po operaci kýly s hlubinnou narkózou mě z církevní nemocnice chtěli pustit už po čtyřech dnech, v sobotu večer (viz balada pátá v posledním čísle Zrcadla). A to bylo dávno před hygienickou krizí. Lůžka se přece musí točit a peníze ve zdravotnictví také.

Jiří Rajmund Tretera

Praha, 8. prosinec 2021: slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, Biskup Mons. Zdenek Wasserbauer, generální vikář pražského arcibiskupa, požehnal vozy záchranné služby.

Foto Arcibiskupství pražské

Periodikum Zrcadlo církve, Aktuality Společnosti pro církevní právo Praha – Brno – Olomouc – Stříbro vydává a rozesílá Společnost pro církevní právo, z. s., Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3.

Fotografie na titulní straně: Zaberme všichni tak jako děti na letním táboře Ignisio v Zásmukách 2021. Foto Ignisio z. s.

Šéfredaktor: P. Jiří Rajmund Tretera OP
Zástupce šéfredaktora: Záboj Horák
Redaktor: Jakub Nagy
Redakční rada: Tomáš Grundza, Marek Novák

Starší čísla online: spcp.prf.cuni.cz/aktuality. Zrcadlo církve vychází dvakrát měsíčně.
spcp@prf.cuni.cz

ISSN 2695-0111